

Ἕλληνες εἶναι πάντα μικρὰ παιδιὰ. Λέμε ἀκόμα σήμερα πῶς ὁ τάδε ἔμεινε ἓνα μεγάλο παιδί, δὲν ἄλλαξε τὸν τρόπο τῆς ζωῆς του, τὴν πρωταρχικὴ του ἀγνότητα καὶ φυσικότητα. Δὲν φεύτισε. Ἄν καὶ τὰ παιδιὰ συνηθίζουν στὰ ψέμματα. Ὅπως οἱ μεγάλοι. Δὲν ξέρω γιατί τὰ παιδιὰ μὲ τὴν ἀπερίσκεπτη σοφία τους μὲ φέρνουν πρὸς κοντὰ στὴν τρυφερὴ παιδικότητα, ὅπως ἔφερναν καὶ τὸν Ἡράκλειτο, πού ἔπαιξε σὲ γεροντικὴ ἡλικία κύβους μὲ τὰ παιδάκια, στὸν αὐλόγυρο τοῦ ναοῦ τῆς Ἀρτέμιδος. Δὲν συμβολίζει τοῦτο καὶ στὸ ἔργο μας τὴν αἰώνια παιδικότητα ὅταν ὑπάρχει; Δροσερά, ζωντανά, πρωτόγονα σχέδια, ὅπως ξεκίνησε κι' ἐπιστρέφει σ' ἐκείνη τὴν ἀθόλωτη πηγὴ ἢ τέχνη, γιὰ τὴν ἐπιβίωσίν της μὲς' στὸν πανδαμιάτορα χρόνον. Ὅσο ξαναγυρίζουμε σ' ἐκείνες τίς πηγές τόσο ἀναθαφιζόμεσθα στὰ νάματα τῆς αὐθόρμητης τέχνης, πού ἀναβλύζουν καθάρια ἀπ' τὰ σπλάχνα τῆς γῆς. Νὰ γίνεσαι παιδί σημαίνει νὰ βλέπεις μὲ καθαρά κι' ἀθόλωτα μάτια τὸν κόσμον καὶ νὰ τὸν ἀναπλάθεις μὲ τὴν παιδικὴ φαντασία σου.

Ἀνέστης Εὐαγγέλου

Τὸν Δεκέμβρη τοῦ '76, εἶδα ἓνα φάκελο μὲ ἓνα γράμμα, ἀνάμεσα στὰ σχολικὰ βιβλία τοῦ γιοῦ μου. Ἦταν τότε 7 1/2 χρονῶν ἀκριβῶς. Τὸν ρωτῶ: «Τί εἶναι αὐτό, παιδί μου;». «Ἄν ἀνοίξεις καὶ διαβάσεις αὐτὸ τὸ γράμμα, ἐγὼ θὰ φύγω γιὰ πάντα ἀπὸ τὸ σπίτι αὐτό», μοῦ ἀπαντᾷ. Τὸν βεβαίωσα ὅτι θὰ κάνω ὅπως μοῦ λέει. Τὸ παιδί κοιμήθηκε καὶ τὴ νύχτα, μὲ τρόπο, τὸ ἄνοιξα καὶ τὸ ἀντέγραφα ξαναβάζοντάς το στὴ θέση του.

Σὰς τὸ στέλνω σὰν μιὰ μικρὴ συμβολὴ στὸ τεῦχος πού ἐτοιμάζετε.

ΤΟ ΓΡΑΜΜΑ

Ἐρμίνα πού σέ ἀγαπῶ, γιατί δὲν μὲ παίζεις; Τὸ ξέρεις ὅτι σαγαπῶ τόσο ὅσο δὲν θὰ ἀγαπήσω καμιά ἄλλη στὸν κόσμον. Μὰ θέλω νὰ σέ ἀγκαλιάσω καὶ νὰ σέ φιλήσω μὰ δὲν μπορῶ. Καὶ θέλω νὰ σέ παντρευθῶ. Μὰ ὅταν θὰ παιθάνης ἐσὺ τότε θὰ πεθάνω κι' ἐγώ. Μὰ σεαγαπῶ τόσο πολὺ ὅσπου κὲ τὸ βράδι σέ σκέφτομε νὰ σέ ὄνειρευθῶ νὰ μὲ ἀγκαλιάζεις, ἐφόσον δὲν μπορῶ νὰ σέ ἀγκαλιάσω στὰ πραγματικά.